

Камъкът

„Щастие, нещастие, път, писмо, среща...“ – откъде изскочи в нея броилката от детството, така и не разбра. Утрото отмерваше стъпките ѝ към училището. Между новите сгради, в пролука време, все още се виждаше къшей море. Развеселена, учителката избра един камък край пътя и продължи. „Щастие, път, писмо...“ Също като някога пропусна „нещастие“, а до камъка я отведе „среща“. Тръсна коси, панделките на момичето в нея подскочиха. На голямото пано над входа птиците се бяха събудили, отърсваха нощните си сънища, готови за полет. Училището и заприлича на гнездо, което всеки май опустява, взряно към хоризонта.

Пое към кабинета си, чакаха я дванайсетокласниците. Усмивки, поздрав, шумолене на отворени книги... И тогава го видя – момчето от последния чин. Новият ученик. Преди да го заговори, погледна очите му. Нощни вълци пробягнаха в тях, само опашките им останаха, сякаш да подчертаят още повече сивото. Момчето бавно се изправи, острият му глас нарязва тишината в стаята.

– Камен – така каза и седна.

Камъкът от пътя се търкули към нея. „Ето ти я срещата – помисли си тя. – И трудни характери среща учителят... просто трябва време.“

Обърна се към дъската, маркерът хукна да пише заглавието. Силно изсвирване го спря по средата на думата „Не може да бъде, не може да се случва това, сигурно сънувам...“ Не сънуваше. Събра цялата строгост на гласа си:

– Защо?

Мълчанието в стаята натеза. „Защо ли, защо ли станах учителка? Път, писмо, среща...“ Въпросът се оплете в броилката, времето отказа да ѝ помогне.

– Ами... попитайте го!

Гласът беше ироничен. Същият остър глас от преди малко... и още нещо имаше в него; не успя да го определи, изплъзна ѝ се. Ръката на Камен сочеше лика на Елин Пелин от стената. Смехът се люшна в стаята, стори ѝ се, че и портретът гледа дяволито. Прие отговора за шега, добре изигра усмивката си, но огорчението в нея остана. След няколко дни цветята в кабинета ѝ бяха нарязани – методично и без жал. И белите в училище се множаха. Каменовите провинения. Времето не ѝ помагаше, крадеше часовете, в които се опитваше да намери пътека към момчето. Всички посоки ѝ носеха горчив вкус. Препречени се оказваха всички пътища. С тези мисли спря и днес пред вратата, имаше час с дванайсти А. Сутринта, когато посегна да вземе романа, който ѝ трябваше за часа, го подмина. Сложи в чантата една от любимите си книги; нищо че не се изучава.

В тишината гласът ѝ звучеше някак не нейният. Обичаше тези стихотворения, потъна в тях и когато вдигна поглед, видя пътищата в очите на тези пораснали деца. И птици летяха, искряха хоризонти, морето от пролуката се беше ширнало... и някаква тъга плахо потрепваше. На последния чин Камен беше нахлупил шапка с козирка ниско, много ниско. „Камене, Камене, от камък си ти, Камене, подхожда ти името...“ Мисълта се шумугна в нея, прошумоля и изчезна. Само опашката ѝ се закачи на вратата. Звънецът удари на последната строфа.

Момчето не се появи втория час. Когато се изтъркули и последният, влезе в кабинета ѝ, пристъпвайки от крак на крак. Погледна я. Очите му бяха други. Нямаше и следа от вълците. Отишли си бяха, отнасяйки и сивото, и онези тъмни кладенци, които можеха да удавят човека в студа си.

– Знаете ли – гласът му беше глух. – Онзи път, когато четяхте стихотворенията, разбрах, че мога да плача...

Обърна се и тръгна. Учителката остана загледана през прозореца. Камен вървеше по пътя към онзи камък и тя неволно занарежда: „Щастие, път, писмо...“ Да, и срещи – от онези, които те преобръщат и те държат жив; изтриват тревожните въпроси; разбираш щедростта на времето. И знаеш, всъщност никога не си забравял, защо си учител...

Момчето стигна камъка, спря, загледа се надолу, после се обърна и помахаше с ръка. Учителката отвърна на усмивката му и тогава видя. В сянката на камъка се беше сгушило цвете. Мъничко такова – протегнало длани нагоре.

Специална грамота от конкурса "ЗАЩО СЪМ УЧИТЕЛ"

Автор: Мариана Маринова

учител по български език и литература

СУ „Иван Вазов“, гр. Поморие